

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ที่เข้าเรียนโดยวิธีโควต้า กับนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีสอบคัดเลือก คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. ความเป็นมาของคณะศิลปศาสตร์
2. การจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์
3. วิธีการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในคณะศิลปศาสตร์
4. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความเป็นมาของคณะศิลปศาสตร์

ประวัติการก่อตั้งคณะศิลปศาสตร์ มีรากฐานมาจากสถาบันศึกษาที่มีชื่อเสียงทางด้านภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นที่ยอมรับของตลาดแรงงานมากกว่า 120 ปี และในปี พ.ศ. 2548 ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ อันประกอบด้วย 4 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ วิทยาเขตเพาะช่าง วิทยาเขตศาลายา และวิทยาเขตวังไกลกังวล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้จัดการศึกษาแบ่งเป็นคณะ 6 คณะด้วยกัน คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี คณะอุตสาหกรรมการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาลัยเพาะช่าง โดยคณะศิลปศาสตร์มีสำนักงานคณะ ตั้งอยู่เลขที่ 264 ถนนจักรวรรดิ แขวงจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

ปรัชญา

คณะศิลปศาสตร์จัดการศึกษา โดยมุ่งสร้างกำลังคนให้มีคุณสมบัติพร้อมที่จะประยุกต์เป็นบัณฑิตนักปฏิบัติที่มีคุณธรรม เพื่อพัฒนาสังคมและประเทศชาติ

ปณิธาน

มุ่งมั่นพัฒนาการศึกษาวิชาพื้นฐานและความเชี่ยวชาญด้านภาษาเพื่อความก้าวหน้าสู่สากลอย่างมีคุณธรรม

วิสัยทัศน์

คณะศิลปศาสตร์เป็นผู้นำในการจัดการศึกษาวิชาชีพด้านภาษาต่างประเทศและวิชาพื้นฐานด้านสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อพัฒนากำลังคนสู่มาตรฐานสากลและสถานประกอบการ มีคุณธรรมและนำความรู้ไปพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่สังคม

พันธกิจ

1. จัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามุ่งเน้นวิชาชีพด้านภาษาต่างประเทศ และวิชาพื้นฐานด้านสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ที่มีคุณภาพ และมีความสามารถพร้อมเข้าสู่อาชีพ
2. สร้างงานวิจัย และนวัตกรรมบนพื้นฐานด้านสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี สามารถถ่ายทอดเทคโนโลยี และสร้างองค์ความรู้ให้แก่สังคม
3. ให้บริการวิชาการที่หลากหลาย เพื่อการพัฒนาอาชีพสู่การแข่งขัน
4. ทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม และรักษาสถาบัน

การจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยได้นำหลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมาใช้ในการจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรี เป็นหลักสูตร พ.ศ. 2548 และเปิดการสอนใน 3 สาขาวิชาด้วยกัน คือ

1. สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
2. สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
3. สาขาวิชาภาษาจีน

ความมุ่งหมายของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มีดังนี้

1. เพื่อผลิตบุคลากรซึ่งมีความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสากลในการประกอบอาชีพสาขาต่างๆ และเพื่อการศึกษาในระดับสูงต่อไป
2. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของบุคคลในด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยเน้นการเรียนการสอนด้วยการฝึกปฏิบัติ
3. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ เหมาะสมกับกาลเทศะ และสอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
4. เพื่อให้เกิดสติปัญญาในเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์
5. เพื่อให้ได้เรียนรู้ความคิดที่แฝงอยู่ในศิลปะ วัฒนธรรม วรรณคดีของเจ้าของภาษา สามารถนำไปปรับปรุงให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม

ความมุ่งหมายของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น มีดังนี้

1. เพื่อมุ่งให้นักศึกษามีความสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งทางด้านการพูด อ่าน เขียน และแปล เพื่อจะได้นำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพด้านธุรกิจและ ในหน่วยราชการ ตลอดจนการเป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่น

2. เพื่อมุ่งให้นักศึกษามีความสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นสื่อในการศึกษาเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และวรรณคดีญี่ปุ่น เพื่อเป็นแนวทางศึกษาต่อในขั้นที่สูงกว่าปริญญาตรี

ความมุ่งหมายของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาจีน มีดังนี้

1. เพื่อมุ่งให้นักศึกษามีความสามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งทางด้านการพูด อ่าน เขียน และแปล เพื่อจะได้นำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพด้านธุรกิจและ ในหน่วยราชการ ตลอดจนการเป็นอาจารย์สอนภาษาจีน

2. เพื่อมุ่งให้นักศึกษามีความสามารถใช้ภาษาจีนเป็นสื่อในการศึกษาเกี่ยวกับศิลปะ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวรรณคดีจีน เพื่อเป็นแนวทางศึกษาต่อในขั้นที่สูงกว่าปริญญาตรี

ในการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปศาสตร์ในทุกสาขาวิชานั้น เนื่องจากการเรียนภาษา เป็นการเรียนทักษะ ไม่สามารถแยกการเรียนในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติออกจากกันได้ นักศึกษาจึง ต้องเรียนและฝึกทักษะทางภาษาต่างประเทศไปพร้อมกัน ดังนั้นจึงไม่มีการแยกการเรียนเป็นชั่วโมง ปฏิบัติ

วิธีการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต่อในคณะศิลปศาสตร์

ในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในคณะศิลปศาสตร์นั้น ได้ดำเนินการโดยมีวิธีการ คัดเลือก 2 วิธี คือ

1. การคัดเลือกโดยวิธีโควต้า หรือวิธีพิเศษ จะขึ้นกับเกณฑ์ที่คณะศิลปศาสตร์ และ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์กำหนด มีหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. สถานศึกษาที่ขอส่งนักเรียนเข้าศึกษาในคณะศิลปศาสตร์ เป็นกรณีพิเศษ จะต้องเป็นสถานศึกษาของรัฐ หรือสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ที่ได้รับการรับรองวิทยฐานะเทียบเท่าสถานศึกษาของรัฐ

2. นักเรียนที่ขอเข้าศึกษาต่อเป็นกรณีพิเศษ จะสมัครโดยการเสนอชื่อผ่านทาง สถานศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ หรือจะยื่นขอสิทธิโดยตรงด้วยตนเองโดยให้ผู้ปกครองลงนามรับรอง ก็ได้

3. สถานศึกษาที่ประสงค์จะขอส่งนักเรียนเข้ารับการคัดเลือกให้เข้าศึกษาต่อเป็น กรณีพิเศษ จะต้องส่งรายชื่อ พร้อมหลักฐานแสดงถึงควมมีคุณสมบัติครบถ้วนตามประเภทที่ยื่น ขอไปยังคณะศิลปศาสตร์ภายในวันที่กำหนด

4. นักเรียนที่ขอรับโควต้าเข้าศึกษาต่อเป็นกรณีพิเศษ ต้องได้รับคะแนนเฉลี่ยสะสมถึงภาคการศึกษาที่ 1 ของปีการศึกษานั้น ไม่น้อยกว่า 2.50 สำหรับนักเรียนประเภทเรียนดี และไม่น้อยกว่า 2.25 สำหรับนักเรียนประเภทกิจกรรมเด่น(กีฬา, ดนตรี, ศิลปวัฒนธรรม) อีกทั้งนักเรียนจะต้องมีคุณสมบัติทางวิชาการตรงตามแต่ละวิชาเอกกำหนดไว้

5. นักเรียนที่ขอสมัครเข้าศึกษาเป็นกรณีพิเศษ จะต้องผ่านการพิจารณาคัดเลือกขั้นสุดท้ายโดยคณะกรรมการของคณะศิลปศาสตร์ ซึ่งผลการพิจารณานี้ถือเป็นเด็ดขาด

6. นักเรียนที่ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่ระบุ จะไม่ได้รับสิทธิเข้าศึกษาต่อเป็นกรณีพิเศษตามที่ประกาศไว้

2. การคัดเลือกโดยวิธีการสอบคัดเลือก โดยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้ดำเนินการ 2 วิธี ด้วยกัน คือ

1. การคัดเลือกโดยวิธีสอบตรง ซึ่งดำเนินการสอบคัดเลือกโดยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

2. การคัดเลือกโดยวิธี Admission ซึ่งดำเนินการสอบคัดเลือกโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในการเรียนทางด้านภาษาต่างประเทศนั้น มีนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

วรลักษณ์ ธีราโมกษ์ (2542) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่มีผลคงอยู่ยาวนาน โดยที่การเปลี่ยนแปลงนั้นมิได้เกิดจากปัจจัยบางอย่าง เช่น ความเหนื่อยล้า หรือเป็นการเจริญพัฒนาตามวัย

อารี พันธุ์ณี (2546) ให้ความหมายของการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเดิมสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร และเป็นผลมาจากประสบการณ์ หรือการฝึกฝน มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติ สัญชาตญาณ วุฒิภาวะ

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2551) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวรอันเป็นผลที่ได้รับจากประสบการณ์ การฝึกหัด

บลูม (อ้างถึงใน อารี พันธุ์ณี , 2546) ได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงเมื่อเกิดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ ความเข้าใจ และความคิด (Cognitive Domain) หมายถึง การเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาสาระใหม่ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจสิ่งแวดลอมต่างๆ ได้มากขึ้น เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสมอง

2. การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ทศนคติ ค่านิยม (Affective Domain) หมายถึง เมื่อบุคคลได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ก็ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกทางด้านจิตใจ ความเชื่อ ความสนใจ

3. การเปลี่ยนแปลงทางด้านความชำนาญ (Psychomotor Domain) หมายถึง การที่บุคคลได้เกิดการเรียนรู้ทั้งในด้านความคิด ความเข้าใจและเกิดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ความสนใจแล้ว นำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติ จึงทำให้เกิดความชำนาญมากขึ้น

กระบวนการเรียนรู้นั้น กายเอ่ (อ้างถึงใน อารี พันธมณี, 2546) ได้จัดกระบวนการเรียนรู้ ออกเป็นชั้นต่างๆ ดังนี้

1. การจูงใจเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจอยากเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้
2. ความสัมพันธ์ของการรับรู้กับความคาดหวัง โดยผู้เรียนจะเลือกการรับรู้ในสิ่งที่สอดคล้องกับความตั้งใจของตน

3. การปรับขยายการรับรู้ เป็นการพยายามจัดสรร ปรับแต่ง ขยายการรับรู้ไว้เป็นความจำ ซึ่งมีทั้งการจำระยะสั้น และความจำระยะยาว

4. การสะสมสิ่งที่เรียนรู้ เป็นความสามารถในการเก็บรักษาหรือสะสมสิ่งที่ได้เรียนรู้ให้คงอยู่ การจำในสิ่งที่เรียนรู้นั้นขึ้นอยู่กับกาลเวลาและสิ่งแวดล้อม

5. การระลึกได้ เป็นความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว

6. การประยุกต์ใช้ความรู้ เป็นความสามารถในการนำความรู้หรือคุณเกณฑ์ที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน

7. การแสดงพฤติกรรมตอบสนองการเรียนรู้ เป็นการที่ผู้เรียนรู้ได้แสดงออกถึงความรู้ความสามารถที่ได้เรียนรู้อมา

8. การแสดงผลย้อนกลับ เป็นการแจ้งผลการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ทราบ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจหรือปรับตนเองให้ดีขึ้น หากผู้เรียนได้ทราบผลการเรียนรู้เร็วก็จะทำให้การเรียนรู้มีผลดีมากขึ้น

นอกจากนี้ วรลักษณ์ ชีราโมกษ์ (2542) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น องค์ประกอบในตัวบุคคลในแง่ของระดับสติปัญญา การรับรู้โดยประสาทสัมผัสทั้งห้า แรงผลักดันภายใน ความต้องการ แรงจูงใจ ความพร้อม ตลอดจนสภาพแวดล้อมต่างๆ

ในการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียนภาษาต่างประเทศนั้น คณะผู้วิจัยได้พิจารณาถึงองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ ควรมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านแรงจูงใจ (Motive)

ในการศึกษาถึงแรงจูงใจ คณะผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของแรงจูงใจ ดังนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ

ได้มีนักวิชาการหลายท่าน กล่าวถึงความหมายของแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์ (2542) กล่าวว่า แรงจูงใจ (motive or motivation) หมายถึง สภาวะจากภายในที่เป็นผลจากความต้องการ และคอยกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมที่จะตอบสนองความต้องการดังกล่าว

อารี พันธุ์ณี (2546) ได้ให้ความหมายของ แรงจูงใจ หมายถึง ภาวะใดๆ ที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา ส่วนการจูงใจ นั้นเป็นการนำปัจจัยต่างๆ ที่เป็นแรงจูงใจ มาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทางเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2551) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจไว้ว่า แรงจูงใจ มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า movere หมายถึง เจือใจ หรือสภาวะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม 3 ทิศทาง คือ การทำให้เกิดพฤติกรรม การยับยั้งพฤติกรรม และการกำหนดแนวทางพฤติกรรมที่แสดงออกมา

2. ประเภทของการจูงใจ

ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์ (2542) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้ ดังนี้

1. แรงจูงใจทางชีวภาพ หรือแรงขับ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการทางร่างกายอันเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต

2. แรงจูงใจทางสังคม เป็นแรงจูงใจที่เป็นไปเพื่อบรรลุความต้องการที่จะได้รับความรัก การยอมรับ และความภาคภูมิใจ

3. แรงจูงใจภายในของมนุษย์ เป็นแรงจูงใจที่จะแสวงหาการกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น และการพัฒนาตนเอง

อารี พันธุ์ณี (2546) ได้แบ่งประเภทของการจูงใจตามลักษณะของการแสดงออกตามพฤติกรรมได้ 2 ประเภท คือ

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการที่กระทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งจะผลักดันให้บุคคลสร้างพฤติกรรมต่างๆ ออกมา

2. การจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นสภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก ทำให้บุคคลมองเห็นเป้าหมาย จึงเร้าให้บุคคลเกิดความต้องการ และแสดงพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าหมายนั้น

ส่วนการจูงใจสามารถแบ่งตามที่มาของแรงจูงใจได้ 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางสรีระวิทยา (Physiological Motivation) เป็นการจูงใจที่เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิต อันเป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) เป็นการจูงใจที่ช่วยในด้านจิตใจ ทำให้มีสุขภาพจิตดีและสดชื่น

3. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล จะมีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่นที่มีต่อเรา ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และแรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง

การใช้แรงจูงใจในการเรียนการสอน อารี พันธุ์มณี (2546) ได้กล่าวถึงการสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนมีหลายวิธี ดังนี้

1. การเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ โดยการเร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น สร้างความกังวลใจในระดับปานกลาง

2. การแข่งขันร่วมมือจะฝึกให้นักเรียนรู้จักการจัดระบบในการทำงาน รู้จักแสดงความคิดเห็นและฝึกการยอมรับในมติของกลุ่ม ก่อให้เกิดความสามัคคีในกลุ่มด้วย

3. การชมเชยและการตำหนิ เป็นการนำเอาวิธีการกระตุ้นให้บุคคลทำงานโดยมุ่งให้ได้รับรางวัล และหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ

4. การรู้ความก้าวหน้าของตนเองที่ดีขึ้น จะทำให้รู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จ เกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง

5. ระดับความมุ่งหวัง การให้ผู้เรียนตั้งระดับความมุ่งหวังจะทำให้ผู้เรียนพยายามที่จะทำให้เกิดความสำเร็จ และพยายามหลีกเลี่ยงความผิดหวัง

6. การให้รางวัลและการลงโทษ ถือเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้ ในการใช้ควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับเด็กแต่ละคน การลงโทษไม่ควรจะรุนแรงหรือพร่ำเพรื่อ การให้รางวัล และการลงโทษ ควรกระทำทันทีและเหมาะสมกับสถานการณ์ จึงจะได้ผลดีมากกว่าการเว้นระยะให้นานออกไป

3. แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ (อ้างถึงใน ลักษณะ บุญนิมิตร, 2542) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับการเรียนภาษาที่สองว่า ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการกับการเรียนภาษาที่สองเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นที่สุดต่อทักษะการฟัง และการพูด และยังมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะสื่อสาร ส่วนแรงจูงใจเชิงเครื่องมือจะสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สองในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่เกี่ยวกับภาษาที่สอง

2. ด้านทัศนคติ

ในการศึกษาถึงทัศนคติ คณะผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของทัศนคติ ดังนี้

1. ความหมายของทัศนคติ

พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ (2541) ได้กล่าวถึงทัศนคติ หมายถึง การที่บุคคลให้ความหมายกับวัตถุ คน สัตว์ ความคิดรอบยอดต่างๆ สภาพการณ์ต่างๆ กัน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการคิด การกระทำของสมาชิกจำนวนมากของสังคม

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2551) ได้กล่าวถึงทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยการตอบสนองจะแสดงออกในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ

2. องค์ประกอบของทัศนคติ

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2551) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของทัศนคติที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive component) ประกอบด้วยองค์ความรู้ทั้งหมดที่บุคคลมีอยู่ หรือประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นเป้าหมายของทัศนคติ และได้รับรู้ข้อเท็จจริง ได้รับความรู้ รวมถึงความเชื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นเพิ่มเติม

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective or evaluative component) ประกอบด้วย ความรู้สึกและอารมณ์ของบุคคลต่อเป้าหมายของทัศนคติ เป็นการประเมินค่าความรู้สึกเชิงบวก ได้แก่ ชอบ พอใจ เห็นใจ หรือความรู้สึกเชิงลบ ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่พอใจ กลัว ซึ่งจะสอดคล้องกับองค์ประกอบด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) ประกอบด้วย ความพร้อมของบุคคลที่จะตอบสนอง หรือแนวโน้มที่จะแสดงออกต่อเป้าหมายของทัศนคติ เมื่อมีการประมวลความรู้ และประเมินค่าความรู้สึกต่อสิ่งนั้น โดยพฤติกรรมจะแสดงออกได้สองลักษณะ คือ พฤติกรรมทางบวก ได้แก่ การยอมรับ สนับสนุน ส่งเสริม และพฤติกรรมทางลบ ได้แก่ การทำลาย ต่อสู้ ถอยหนี

นอกจากนี้พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ (2541) ได้กล่าวถึง การเสริมสร้างทัศนคติ มีดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว
2. ประสบการณ์ตรงส่วนบุคคล
3. ประสบการณ์ที่ฝังใจ
4. การรับถ่ายทอดจากทัศนคติที่มีอยู่แล้ว
5. บุคลิกภาพของตนเอง
6. สื่อมวลชน

7. ความต้องการได้รับหรือไม่ได้รับการตอบสนอง

3. ความวิตกกังวล (Anxiety)

ในการศึกษาถึงความวิตกกังวล คณะผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของความวิตกกังวล ดังนี้

1. ความหมายของความวิตกกังวล

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2551) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลไว้ว่า ความวิตกกังวล เป็นความรู้สึกอึดอัด ไม่สบายใจ เป็นความกลัวชนิดหนึ่งที่ไม่ต้องมีสิ่งเร้าให้เกิดความกลัว คือ กลัวในสิ่งที่ไม่มีตัวตน หรือเป็นสภาวะที่รู้สึกไม่ปลอดภัยหรือรู้สึกผิดชอบต่อผลของการกระทำของตน

ฮอรวิทซ์ และคณะ (อ้างถึงใน ทนัญชัย เขี่ยมสวัสดิ์, 2547) ได้กล่าวว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นลักษณะเฉพาะของการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ความเชื่อ ความรู้สึก และพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาในชั้นเรียน ซึ่งลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นตามธรรมชาติในกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา

2. ประเภทของความวิตกกังวล

พัลวี ดินบุตร (2541) ได้จัดประเภทของความวิตกกังวล 5 ด้าน คือ

1. ความวิตกกังวลด้านการสื่อสาร เป็นความวิตกกังวลต่อการสื่อสารกับบุคคลอื่น ในสถานการณ์ที่เป็นจริง หรือสถานการณ์ที่คาดการณ์ไว้ล่วงหน้า
2. ความวิตกกังวลด้านการถูกประเมินผลในเชิงลบ เป็นความวิตกกังวลว่า ผู้อื่นจะประเมินผลตนเองในทางลบ และคาดการณ์ว่า ผู้อื่นจะประเมินผลตนเองในทางไม่ดี
3. ความวิตกกังวลด้านความล้มเหลวในชั้นเรียน เป็นความวิตกกังวลว่า ตนเองจะประสบความล้มเหลวในการเรียนภาษาต่างประเทศ
4. ความวิตกกังวลด้านการสอบ เป็นความวิตกกังวลเกี่ยวกับสถานการณ์ที่มีการประเมินผล กลัวความล้มเหลวเนื่องจากกังวลว่าจะแสดงออกทางภาษาได้ไม่ดี
5. ความวิตกกังวลด้านกระบวนการทำความเข้าใจข้อมูลเป็นความวิตกกังวลว่า ตนเองจะไม่เข้าใจกับข้อมูลที่ได้รับ

4. ด้านกลวิธีในการเรียนภาษาต่างประเทศ

Earl W. Stevick (อ้างถึงใน เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์, 2538) ได้เสนอแนะกลวิธีการสอนภาษา โดยการใช้แบบฝึกเพื่อการออกเสียงที่เคยใช้ได้ผลดีมาแล้ว สรุปได้ดังนี้

1. การฝึกพร้อมกันทั้งชั้น การฝึกเป็นกลุ่มหรือแถว การฝึกเดี่ยว
2. การเรียกนักเรียนหรือกลุ่มของนักเรียนตามลำดับ กับการเรียกกลุ่ม
3. การให้นักเรียนปิดหนังสือกับให้เปิดหนังสือ

4. การให้พูดซ้ำคนละหรือกลุ่มละ 2-3 ครั้ง กับการพูดซ้ำเพียงครั้งเดียว
5. จังหวะการฝึกซ้ำหรือเร็ว
6. น้ำเสียงที่ใช้
7. ความดัง

ความสามารถทางภาษาในระดับบุคคลนั้น Earl W. Stevick (อ้างถึงใน เกษมศรี วงศ์เลิศวิทย์ , 2538) ได้กล่าวไว้ 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 เป็นระดับที่นักเรียนจะต้องรู้วิธีการจัดการกับเนื้อหาใหม่ เช่น เมื่อมีคำศัพท์ใหม่ๆ นักเรียนบางคนจะใช้ประโยชน์จากบัตรคำ โดยการคิดเอง หรือเห็นตัวอย่างจากเพื่อนในชั้นหรือจากครู

ระดับที่ 2 เป็นระดับที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกวิธีการศึกษาด้วยตนเองได้ เช่น รู้วิธีท่องจำคำศัพท์ รู้จักใช้รูปประโยคใหม่ หรือรู้วิธีฝึกการออกเสียงให้ดีขึ้น โดยรู้ว่าในแต่ละวิธีการนั้นสมองต้องทำงานอย่างไร และวิธีไหนที่ใช้ได้ผลกับตนเองมากที่สุด

ระดับที่ 3 เป็นระดับที่นักเรียนจะรู้จักสร้างวิธีการใหม่ๆ หรือปรับวิธีการเดิมมาใช้

ระดับที่ 4 เป็นระดับที่เห็นไม่ชัดเจนและจัดการด้วยยากที่สุด เนื่องจากเป็นความรู้สึกด้านอารมณ์ของนักเรียน ซึ่งจะต้องเกิดร่วมกับการเรียนแน่นอน และจะมีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนภาษามาก

ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจะต้องสังเกตผู้เรียน ให้คำแนะนำ หรือทำการช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถปรับเปลี่ยนความรู้สึก พฤติกรรมที่กำลังแสดงออก อันจะเป็นผลทางลบ หรือเป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าในการเรียนภาษา

สเตอร์น (อ้างถึงใน ยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ, 2546) ได้กล่าวถึง กลวิธีการเรียนภาษา คือ วิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนใช้เพื่อแก้ปัญหาที่พบในการเรียนภาษาที่สอง และยังสามารถจัดประเภทของกลวิธีการเรียนภาษาที่ดี 10 ประการ ดังนี้

1. กลวิธีในการวางแผน คือ การเตรียมบทเรียนล่วงหน้าสำหรับการเรียนภาษาก่อนเข้าชั้นเรียน
2. กลวิธีในการเตรียมพร้อม คือ วิธีการเตรียมพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนภาษา
3. กลวิธีในการแสดงความเข้าใจผู้อื่น คือ การแสดงความอดทน กระตือรือร้นต่อการใช้ภาษา และแสดงความสนใจในการใช้ภาษากับเจ้าของภาษา
4. กลวิธีในการสร้างรูปแบบทางภาษา คือ ความรู้หรือเทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในการแก้ปัญหาเมื่อใช้ภาษา

5. กลวิธีในการทดลองใช้วิธีการต่างๆ ในการเรียนรู้ภาษา คือ วิธีการเรียนรู้ภาษาที่จัดระเบียบ แต่สามารถยืดหยุ่นได้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของคนให้เป็นระบบ และหมั่นปรับปรุงวิธีการดังกล่าวอยู่เสมอๆ
6. กลวิธีการหาความหมาย คือ วิธีการหาความหมายต่างๆ ของภาษาในขณะที่เรียน
7. กลวิธีการฝึกฝนการใช้ภาษา คือ ความตั้งใจและเอาใจใส่ต่อการฝึกฝนการใช้ภาษา
8. กลวิธีในการสื่อสาร คือ ความสนใจและตั้งใจที่จะนำภาษาที่ได้เรียนมาใช้สื่อสารในสถานการณ์จริง
9. กลวิธีในการตรวจสอบการใช้ภาษา คือ การตรวจสอบการใช้ภาษาและการใช้ภาษาอย่างมีวิจารณญาณ
10. กลวิธีในการแปรรหัสทางภาษา คือ การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาที่สองให้เป็นระบบที่สามารถนำระบบภาษาดังกล่าวไปใช้ได้ รวมทั้งใช้ความคิดในการพิจารณาระบบทางภาษาที่ได้สร้างไว้

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้นำเอาองค์ประกอบที่สำคัญทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านแรงจูงใจ ด้านทัศนคติ ด้านความวิตกกังวล และด้านกลวิธีในการเรียนภาษาต่างประเทศ มาเป็นแนวทางในการวิจัย และยังได้พิจารณาถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคล ตามที่ อารี พันธุ์มณี (2546) ได้กล่าวถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้ หมายถึง ความแตกต่างของแต่ละบุคคลหรือลักษณะเฉพาะตนในเรื่องการเรียนรู้ หรือการสร้างพฤติกรรมใหม่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความสามารถทางด้านสติปัญญา ความคิด ความจำ การแก้ปัญหา ตลอดจนการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์แวดล้อมได้อย่างเหมาะสม และอาจหมายรวมถึง ลักษณะเฉพาะตนของบุคคลในเรื่องการรับรู้ การแปลความหมายและการสื่อสาร ตลอดจนระดับความสามารถทางสัมฤทธิ์ผลของบุคคลในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

พัสวี ดินตบุตร (2541) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ ความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตก

กังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ และความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

พัชรีย์ น้าวานิช และสัมมนา มุลสาร (2543) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่รับ โดยวิธีรับตรงกับวิธีเอนทรานซ์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2542 ทั้งวิธีรับตรงและวิธีเอนทรานซ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งสัดส่วนของผู้ที่ออกก่อนสำเร็จการศึกษา สัดส่วนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนด และเกรดเฉลี่ยสะสมของผู้ที่สำเร็จการศึกษา ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2543 ทั้งวิธีรับตรงและวิธีเอนทรานซ์ไม่มีความแตกต่างกันเกี่ยวกับสัดส่วนของผู้ที่ออกก่อนสำเร็จการศึกษา แต่กลับพบว่าสัดส่วนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดและเกรดเฉลี่ยสะสมของผู้ที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมดที่รับโดยวิธีเอนทรานซ์สูงกว่าของผู้สำเร็จการศึกษาที่รับโดยวิธีรับตรง

สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์ (2543) ได้ทำวิจัยเรื่องการศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงมาคือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้สึก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สุธิสา ชูจิต (2544) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัญหาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีมีปัญหาโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง 2 ด้านคือ ด้านการปรับตัวด้านการเรียน และด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา อีก 9 ด้านอยู่ในระดับน้อย นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพศชายมีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพ ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย ด้านการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว ด้านศีลธรรม จรรยาและศาสนา ด้านหลักสูตรและการสอนมากกว่านักศึกษาเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีปัญหาโดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีวิธีการรับเข้าศึกษาต่างกัน มีปัญหาโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาผ่านการสอบคัดเลือกมีปัญหาด้าน

การปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัวมากกว่านักศึกษาผ่านการสอบโควต้า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีปัญหาโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาที่เรียนกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีปัญหาด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านการปรับตัวด้านการเรียน และด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษาแตกต่างกัน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีปัญหาโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการปรับตัวด้านการเรียน และด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุพรรณ เมือง (2544) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นในมหาวิทยาลัยไทย พบว่า พฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง พฤติกรรมการเรียนขณะที่ยังเรียนในห้องเรียนอยู่ในระดับดี พฤติกรรมการเรียนก่อนเข้าเรียน พฤติกรรมการเรียนหลังเลิกเรียน และพฤติกรรมเสริมเพื่อการเรียนรู้ อยู่ในระดับปานกลาง และทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับปานกลาง ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของเอกชน และนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมการเรียนภาษาญี่ปุ่นคล้ายคลึงกัน ส่วนปัญหาของนักศึกษาที่พบมากที่สุดคือ รู้สึกตื่นเต้น ประหม่า อึดอัดขณะที่แสดงความคิดเห็นหรือพูดคุยกับเจ้าของภาษา รองลงมาคือไม่ค่อยมีความมั่นใจในเรื่องการใช้ภาษาญี่ปุ่นเกรงว่าจะพูดผิดจึงไม่กล้าพูด นักศึกษามีตารางการทำงานที่ไม่มีประสิทธิภาพ เมื่อความจำเจซ้ำซาก และใช้เวลาไม่ค่อยเกิดประโยชน์ นักศึกษาส่วนใหญ่มีบุคลิกลักษณะที่เอื้อต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น และมีเทคนิควิธีการเรียนรู้ จดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น 5 ลักษณะคือ ใช้วิธีการจัดกลุ่มและแยกประเภทคำศัพท์ ใช้วิธีการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์โดยเชื่อมโยงกับภาษาไทย ใช้วิธีการทำซ้ำๆ ใช้อุปกรณ์ช่วยจำ และใช้วิธีการเชิงสังคม

ดิมิตา รากะรินทร์ (2545) ได้ทำวิจัยเรื่องการศึกษาหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาค: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า ด้านบริบทของหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร และเนื้อหาสาระของกระบวนวิชาต่างๆ ที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก ด้านปัจจัยนำเข้า อาจารย์ผู้สอนมีความเหมาะสมในระดับมาก นิสิต อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน แหล่งค้นคว้า และสถานที่เรียนมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ด้านกระบวนการ การจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมในระดับมาก ด้านผลผลิตของหลักสูตรได้แก่ทักษะการฟังมีความเหมาะสมใน

ระดับมาก ส่วนทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และทักษะการแปลมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยนเรศวรมีความเหมาะสมในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จินตนา กอนันตกุล และคณะ (2546) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจาก การสอบคัดเลือกแบบ โควต้า การสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย และ โครงการพิเศษ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543-2545 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจาก การสอบคัดเลือกแบบ โครงการพิเศษ มีค่าเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรเท่ากับ 2.9390 รองลงมาเป็นผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจาก การสอบคัดเลือกแบบ โควต้า มีค่าเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรเท่ากับ 2.8027 และผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจาก การสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตร เท่ากับ 2.6827 นอกจากนี้ยังพบว่าผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจาก การสอบคัดเลือกแบบ โครงการพิเศษ ได้รับเกียรติคุณอันดับหนึ่ง และอันดับสอง ได้รับเหรียญรางวัลเรียนดี เหรียญทองและเหรียญเงิน สำเร็จการศึกษาก่อนหลักสูตรกำหนด และใช้ระยะเวลาในการศึกษาแล้วสำเร็จการศึกษาดตรงตามหลักสูตรกำหนดมากที่สุด

ยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ (2546) ได้ทำวิจัยเรื่อง กลวิธีการเรียนภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาวิชาเอกภาษาจีนกลางระดับปริญญาตรี และกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาหรือสำเร็จการศึกษาวิชาเอกภาษาจีนกลางระดับปริญญาโทใช้กลวิธีการเรียนภาษาจีนกลางทั้งห้ากลวิธีหลักเหมือนกันสามลำดับแรก ได้แก่ กลวิธีการจด chépข้อบกพร่อง กลวิธีด้านอารมณ์และสังคม และกลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ และใช้ในปริมาณมาก ผลการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนภาษาจีนกลางระหว่างนักศึกษาทั้งสองกลุ่มพบว่า กลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ และกลวิธีด้านอารมณ์และสังคมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อศึกษาถลกลงไปในรายละเอียดของทั้งห้ากลวิธีหลักพบว่า มีกลวิธีย่อย 24 กลวิธีที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยกลวิธีย่อยที่นักศึกษาระดับปริญญาตรีใช้มากกว่านักศึกษาระดับปริญญาโท มี 4 กลวิธี เช่น ใช้พจนานุกรม และตำราประกอบการทำงานต่างๆ ฝึกพูดภาษาจีนกลางกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน ส่วนกลวิธีย่อยที่นักศึกษาระดับปริญญาโทใช้มากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี มี 20 กลวิธี เช่น จำคำศัพท์ สำนวน โดยนำมาแต่งเป็นประโยค ใช้เวลาเพิ่มเติมเพื่อฝึกฝนทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน โดยใช้คอมพิวเตอร์ภาษาจีน

ทัญญชัช เยี่ยมสวัสดิ์ (2547) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ปัจจัยด้านเพศมีผลทำให้ระดับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย โดยปัจจัยด้านเพศและแผนการเรียนเท่านั้นที่มีผลทำให้ระดับความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้พบว่า ปัจจัยทั้งสามมีผลทำให้

ความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเฉพาะกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่ม ความวิตกกังวลบางด้าน และบางข้อเท่านั้น โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลโดยรวมอยู่ในระดับมากกับทักษะ ทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน ส่วนด้านคำศัพท์และไวยากรณ์อยู่ในระดับปานกลาง

พรุ่งทิพย์ กิติศรีปัญญา (2547) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการ พระนคร โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 มีพัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง การพูด การ อ่าน และการเขียนสูงขึ้น

ประณต เค้าฉิม (2548) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ และการสนับสนุน ทางสังคมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ พบว่า นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี มีทัศนคติทางการ เรียนที่ดี แต่มีการบริหารเวลาในการเรียนอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลางค่อนข้างต่ำกว่าด้านอื่นๆ และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง ไม่พบว่า นิสิตหญิงมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมทุกวิชาและรายวิชาดีกว่านิสิตชาย แต่นิสิตหญิงมีพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยรวมและบางด้านเหมาะสมกว่านิสิตชาย และได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและ จากเพื่อนมากกว่านิสิตชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นิสิตที่เรียนในสาขาวิชาเอก ต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาแตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ และได้รับการสนับสนุนทางสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ไม่พบ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้กับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนทั้งรายวิชาและรวมทุกวิชาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และแรงจูงใจ ทางการเรียนเป็นตัวแปรด้านพฤติกรรมการเรียนรู้เพียงตัวเดียวที่เข้าทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พิชญ์ พุกผาสุข (2548) ได้ทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ในวิชาสถิติ 1 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสถิติ 1 อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยด้านทัศนคติต่อวิชาสถิติ 1 และปัจจัยด้านรายได้ที่ นักศึกษาได้รับต่อวัน ซึ่งสามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสถิติ 1 ได้ร้อยละ 57.70

สมพร โกมารทัต (2548) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมการสอน ภาษาญี่ปุ่นในฐานะภาษาที่สอง ระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศไทย กับมหาวิทยาลัยในประเทศ ญี่ปุ่น พบว่า วัฒนธรรมการสอนภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยที่เป็นลักษณะเด่น คือมีแนวคิดเกี่ยวกับการสอน โดยใช้ภาษาอื่น(ภาษาไทย)ช่วยอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจ เน้นการสอน

ไวยากรณ์และโครงสร้างภาษา หลักสูตรเป็นแบบเน้น โครงสร้างไวยากรณ์ เนื้อหาวิชาจะเน้นให้มีสาระครบถ้วนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ใช้รูปแบบการสอนแบบบรรยาย สอนแบบซักถาม และสอนแบบทบทวนเป็นหลัก ใช้วิธีการสอนแบบให้รู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษา สอนจากเรื่องพื้นฐานไปหาเรื่องที่ซับซ้อน จะเน้นทักษะการฟังก่อน ตามด้วยการพูด อ่านและเขียน ไม่ค่อยมีกิจกรรมการสอนในชั้นเรียนที่หลากหลาย ไม่ค่อยใช้อุปกรณ์และสื่อประกอบการสอน มีสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนอยู่ในระดับพอใช้ นิยมวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ ผู้สอนส่วนใหญ่จบสาขาภาษาญี่ปุ่น แต่ไม่มีวุฒิการสอน ผู้สอนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับปานกลาง ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับพอใจ ปัญหาของผู้สอนที่พบคือไม่มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการสอน และขาดผู้สอนที่มีความรู้และประสบการณ์สอนที่ตรง ส่วนปัญหาของผู้เรียนคือ อ่านตัวคันจิไม่ค่อยออก กลัวใช้ภาษาผิดจึงไม่กล้าพูด สำหรับวัฒนธรรมการสอนภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่นที่เป็นลักษณะเด่น คือ มีแนวคิดเกี่ยวกับการสอน โดยเน้นสอนภาษาพูดให้ผู้เรียนสื่อสารไปก่อน ไม่พูดภาษาอื่นในการสอน เน้นการสอนแบบธรรมชาติที่ไม่เป็นรูปแบบ หลักสูตรเป็นแบบเน้นการสื่อสาร เนื้อหาวิชาจะเน้นประโยชน์ต่อผู้เรียนให้สามารถพูดสื่อสารได้จริง ใช้รูปแบบการสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ แบ่งกลุ่มมอบงาน และสอนแบบศูนย์การเรียนรู้เป็นหลัก ให้ผู้เรียนฟังแล้วพูดตาม ใช้การปฏิบัติและกิริยาอาการประกอบ ใช้เทคนิคการสอนแบบสอนจากเรื่องใช้บ่อยไปหาเรื่องที่ไม่ค่อยใช้ สอนจากเรื่องที่สัมผัสได้ไปหาเรื่องที่ไม่สัมผัสไม่ได้ จะเน้นทักษะการพูดก่อน ตามด้วยการฟัง อ่าน และเขียน มีกิจกรรมการสอนในชั้นเรียนที่หลากหลาย มีการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนและเกมคอมพิวเตอร์ในการสอน ใช้อุปกรณ์และสื่อประกอบการสอนหลากหลาย มีสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนอยู่ในระดับพอใช้ การวัดและประเมินผลมีทั้งแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์ ผู้สอนส่วนใหญ่จบสาขาการสอนภาษาญี่ปุ่นโดยตรง ผู้สอนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับปานกลาง ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับพอใจ ปัญหาของผู้สอนและผู้เรียนอยู่ในระดับน้อย จากการเปรียบเทียบวัฒนธรรมการสอนภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในเรื่องแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาญี่ปุ่น รูปแบบการสอนภาษาญี่ปุ่น วิธีการสอนภาษาญี่ปุ่น กิจกรรมการสอน การใช้อุปกรณ์และสื่อประกอบการสอน การประเมินผล พฤติกรรมของผู้เรียนและปัญหาของผู้เรียน รวมทั้งคุณวุฒิของผู้สอน

สุทธิรัตน์ รุจิเกียรติกำจร (2548) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนโปรแกรมมหาดไทยอังกฤษพื้นฐาน พบว่า พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสายวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพสูงกว่าอีก 2 สายวิชา สายวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

ต่ำกว่าสายวิชามนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ในแง่การทบทวนก่อนเข้าเรียนและหลังเลิกเรียน และการหาความรู้เพิ่มด้วยตนเองนอกชั้นเรียน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนของสายวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีระดับที่ต่ำกว่าอีก 2 สายวิชา นอกจากนี้ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่างผู้เรียนสายวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีระดับความคิดเห็นที่สูงกว่าอีก 2 สายวิชาเช่นกัน ยกเว้นประเด็นผู้สอนที่สายวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และสายวิชามนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์มีระดับความคิดเห็นเท่ากัน ผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารคณะที่นักศึกษาสังกัดพบว่า ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นพื้นฐานอยู่ในระดับต่ำ ส่วนหนึ่งเป็นปัญหาที่ตัวนักศึกษาเอง เช่น ขาดความสม่ำเสมอการศึกษาค้นคว้าความรู้และขาดความกล้าพูดที่เป็นภาษาอังกฤษ ควรเพิ่มจำนวนชั่วโมงที่ให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผู้บริหารคาดหวังให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทุกทักษะในระดับดีมาก และใช้ภาษาอังกฤษที่จำเป็นต่อวิชาชีพได้ ในส่วนของวิธีการจัดการเรียนการสอน ผู้บริหารคาดหวังให้ผู้เรียนมีโอกาสได้พูดและฟังมากขึ้น มีการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ให้ผู้เรียนได้ฝึกตนเอง ส่วนผลการสัมภาษณ์ผู้สอนและผู้ประสานงานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานพบว่า ผู้สอนมีมุมมองเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนสอดคล้องกันคือหลักสูตรสามารถนำไปใช้ได้กับชีวิตประจำวันในระดับมาก นอกจากนี้ผู้บริหารและผู้ประสานเห็นด้วยมากที่สุดที่มีการจัดกลุ่มตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

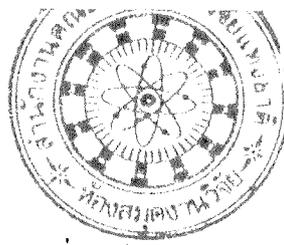
อรรถพร คุณพันธ์ และคณะ (2549) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อวิธีการรับเข้าศึกษาในโครงการสอบคัดเลือกนักเรียนในเขตพัฒนาภาคเหนือ 17 จังหวัด เพื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2550 พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มอาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครองที่มีต่อวิธีการรับเข้าศึกษาในโครงการสอบคัดเลือกนักเรียนในเขตพัฒนาภาคเหนือฯ ส่วนใหญ่เห็นว่ามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ควรจัดสอบเองในเดือนธันวาคม รองลงมาคือเดือนตุลาคม ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาหลักที่ใช้ในการสอบคัดเลือกประเภท โควตาของกลุ่มผู้เรียนที่เน้นการเรียนทางด้านวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ใช้ในการสอบ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นด้วยร้อยละ 93.2 สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่เน้นการเรียนทางด้านภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่เห็นด้วยร้อยละ 91.5 ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาเลือกที่ใช้ในการสอบคัดเลือกประเภท โควตาเมื่อพิจารณาเป็นรายวิชาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่เห็นด้วยกับการใช้วิชาความรู้พื้นฐานทางวิศวกรรมศาสตร์ในการสอบ คิดเป็นร้อยละ 87.6 วิชาภาษาฝรั่งเศส เห็นด้วยร้อยละ 71.8 วิชาภาษาเยอรมันเห็นด้วยร้อยละ 63.8 วิชาภาษาบาลีเห็นด้วยร้อยละ 64.2 วิชาภาษาญี่ปุ่นเห็นด้วยร้อยละ 74.0 และความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้วิชาทฤษฎีและปฏิบัติทางการออกแบบที่ใช้ในการสอบเห็นด้วยร้อยละ 85.5

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2550) ได้ทำวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนภาษาจีนมีรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมเป็นอันดับแรก รองลงมาเป็นแบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขันและแบบหลีกเลี่ยง ตามลำดับ นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาจีนไม่แตกต่างกัน นิสิตที่มีชั้นปีต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบหลีกเลี่ยง และแบบพึ่งพาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นิสิตที่มีกลุ่มวิชาต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบหลีกเลี่ยงและแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ริติมา พลัปลึง และปิยพงศ์ พลัปลึง (2550) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ พบว่า นักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาของคณะบริหารธุรกิจ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ถ้าพิจารณาจากประเภทของนักศึกษาที่สอบคัดเลือกโดยวิธีโควตา สอบตรงและสอบรวมของทุกสาขาวิชาพบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่สอบคัดเลือกโดยวิธีสอบรวม(ผ่านสกอ.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีสอบตรง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันของนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีโควตา ได้แก่ ความคิดเห็นที่ว่ารายวิชามีเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียนและความถี่เฉลี่ยในการเข้าชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวก ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันของนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีสอบตรง ได้แก่ เพศ การทบทวนบทเรียนก่อน การท่องเที่ยวสถานบันเทิงเรีงรมย์ การลงทะเบียนเรียนซ้ำในวิชา ความถี่เฉลี่ยในการเข้าชั้นเรียน และจำนวนชั่วโมงที่ทบทวน ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันของนักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีสอบรวม ได้แก่ เพศ อายุ การทำงานหารรายได้ระหว่างเรียน การเข้าห้องสมุด การเที่ยวสถานบันเทิงเรีงรมย์ การลงทะเบียนเรียนซ้ำในวิชาเดียวกัน การถูกอาจารย์ตำหนิขณะสอบ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดตารางเรียน การสร้างแรงจูงใจของอาจารย์ รายได้ที่ได้รับจากผู้อุปการะ ความถี่ในการเข้าชั้นเรียน จำนวนชั่วโมงที่ทบทวนก่อนสอบ จำนวนครั้งในการไปเที่ยวผับ จำนวนครั้งในการไปดูภาพยนตร์หรือการแสดงดนตรี

ขวัญใจ อรุณวิง (2551) ได้ทำวิจัยเรื่อง การใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ใช้โปรแกรมค้นหาโดยกำหนดคำสำคัญไว้ 5 คำ คือ การศึกษาภาษาญี่ปุ่น สื่อการสอนภาษาญี่ปุ่น การเรียนภาษาญี่ปุ่น ภาษาญี่ปุ่น และวัฒนธรรมญี่ปุ่น และใช้วิธีการค้นหาแบบขั้นสูง โดยการตั้งคำเฉพาะของเว็บไซต์ที่ต้องการค้นหา พบว่า มีเว็บไซต์ที่ผ่านการคัดกรองทั้งสิ้น 94 เว็บไซต์ แยกเป็นเว็บไซต์เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น 76 เว็บไซต์ ซึ่งจำแนกเป็นประเภทย่อยๆ ได้ 8 ประเภท คือ ตัวอักษร คำศัพท์และสำนวน ไวยากรณ์ สำนวน แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ การอ่าน เครื่องมือในการเรียน และสื่อการสอน ส่วนเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น 18 เว็บไซต์ จำแนกได้เป็น 2 ประเภทย่อยๆ คือ วัฒนธรรม และข้อมูลการศึกษาภาษาญี่ปุ่น

นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์ (2551) ได้ทำวิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม พบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มีความถี่สูงสุด รองลงมาคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ และ ข้อบกพร่องด้านการเลือกใช้คำและสำนวนตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของระดับ คะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบตอนที่ 2 ตอนที่ 4 และภาพรวมของนักศึกษาเมื่อจำนวนตามเพศพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับคะแนน เฉลี่ยของนักศึกษาเมื่อจำแนกตามคณะ พบว่า ระดับคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบตอนที่ 1 และภาพรวม ของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พรหทัย ตัณฑ์จิตานนท์ และกฤษณะ สุยะอ้าย (2551) ได้ทำวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ตามหลักสูตรแบบเข้มข้นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียน โดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ และผ่านเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าพฤติกรรมการ เรียนรู้ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือการมีส่วนร่วม รองลงมาคือการให้ความร่วมมือ ซึ่งอยู่ในระดับดี ส่วน พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านการสรุปองค์ความรู้ การเลือกวิธีการเรียนรู้ การตัดสินใจแก้ปัญหา และการ ประเมินตนเองอยู่ในระดับพอใช้ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านจากการสังเกตจำนวน 3 ครั้ง พบว่า มีค่าเฉลี่ยครั้งหลังสูงกว่าครั้งก่อนหน้าเพียงเล็กน้อยในทุกด้าน ยกเว้นด้านการประเมินตนเองมี ค่าเฉลี่ยครั้งที่ ผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีเจตคติที่ดี ต่อด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านครูผู้สอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านเนื้อหา และด้านสื่อการเรียนการสอนตามลำดับ

ยุพกา พุกุขิม่า และคณะ (2551) ได้ทำวิจัยเรื่อง แนวโน้มการศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีน ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ “เปรียบเทียบเรื่องแรงจูงใจ” พบว่า นิสิตทั้งสองสาขามีแรงจูงใจในการ เรียนแตกต่างกัน กล่าวคือแรงจูงใจที่ทำให้นิสิตเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งนิสิตเอกและนิสิตนอกสาขา วิชาเอกเลือกในอันดับสูงสุดคือ ชอบและสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่น ร้อยละ 61.40 และร้อยละ 70.23 ตามลำดับ ซึ่งวิเคราะห์ได้ว่าเป็นแรงจูงใจจากภายใน ส่วนนิสิตเอกภาษาจีนและนิสิตนอกสาขา ภาษาจีนมีแรงจูงใจจากภายนอก กล่าวคือผู้เรียนเลือกเหตุผลในการเรียนเนื่องจากคาดว่าประเทศจีนจะ กลายเป็นประเทศมหาอำนาจในอนาคต ร้อยละ 31.70 และร้อยละ 32.10 ตามลำดับ ด้านการประกอบ อาชีพในอนาคตพบว่า อาชีพที่นิสิตญี่ปุ่นและจีนสนใจแตกต่างกันคือ นิสิตเอกภาษาญี่ปุ่นสนใจที่จะ เป็นนักแปล ส่วนนิสิตเอกภาษาจีนสนใจการประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ต่อทัศนคติในการเรียน พบว่าผู้เรียนเอกภาษาญี่ปุ่นชอบเรียนภาษาญี่ปุ่นเฉลี่ยร้อยละ 96.90 และผู้เรียนภาษาจีนชอบเรียนเกิน กว่าร้อยละ 90 นอกจากนี้ปัจจัยอื่นๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงพบว่า สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นมีการปรับปรุง หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต 2549 โดยเน้นวิชาทักษะฟังพูดมากขึ้น มีการบรรจุวิชาสหกิจศึกษาใน

หลักสูตรเพื่อการฝึกงานในสถานประกอบการ ส่วนภาษาจีนพบว่า มีนิสิตนอกสาขาสนใจเรียนภาษาจีนเป็นอย่างมาก สาขาภาษาจีนขยายตัวในอัตราเร็ว มีการก่อตั้งสถาบันขงจื้อมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งปัจจัยดังกล่าวทั้งหมดย่อมบ่งชี้อย่างชัดเจนถึงแนวโน้มในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีนในประเทศไทยที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป

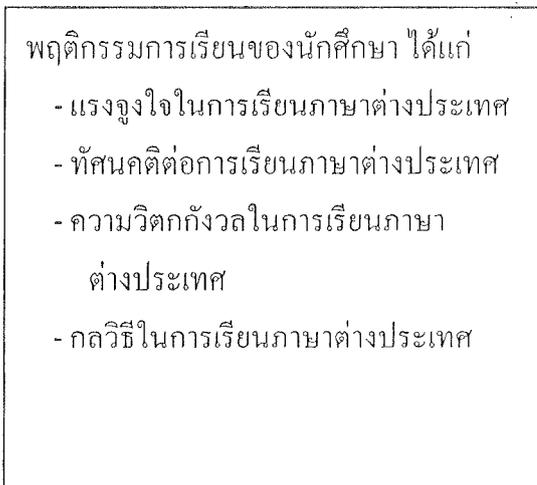
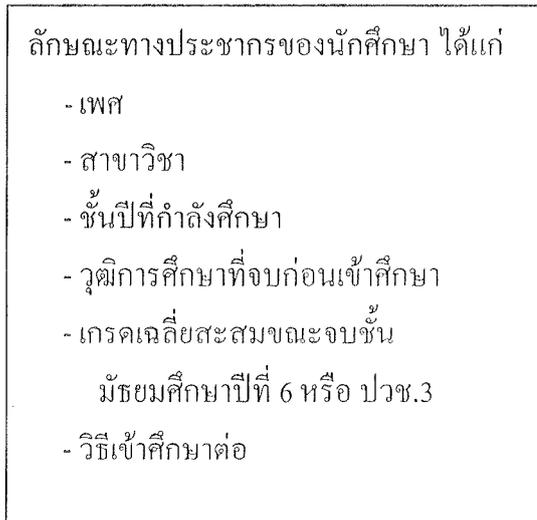
งานวิจัยในต่างประเทศ

โคเฮน (1998) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลของกลวิธีการสอนต่อการพูดภาษาต่างประเทศ โดยศึกษาจากนักศึกษาชาวฝรั่งเศส และนอร์เวย์ ในมหาวิทยาลัย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมจำนวน 23 คน โดยทำการสอนแบบปกติ กับกลุ่มทดลองจำนวน 32 คน ซึ่งสอนโดยใช้กลวิธีที่หลากหลาย ใช้เวลา 10 สัปดาห์ พบว่าผลการแสดงออกของนักศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ได้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงโดยกลุ่มทดลองมีผลคะแนน post test ดีกว่ากลุ่มควบคุมใน 3 ลักษณะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยโดยวิธีรับตรง วิธีโควต้า และวิธีเอนทรานซ์ มีทั้งแตกต่างและไม่แตกต่างกัน เนื่องจากมีปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ทักษะคิดของนักศึกษาที่มีต่อการเรียน แรงจูงใจในการเรียน วิธีการเรียนของนักศึกษา ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนั้น การเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยยังมีความแตกต่างจากการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างมาก นักศึกษาจะต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่มีความแตกต่างด้วยเช่นกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

